

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 3, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:96](#) 23-01-2026

CJIB is rechthebbende op het saldo van de kwaliteitsrekening van de deurwaarder

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:167](#) 13-01-2026

Geen bescherming voor Sparkasse onder artikel 31 IVO bij na faillissement ontstane verbintenissen

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:337](#) 21-01-2026

Verzet tegen faillietverklaring slaagt niet

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:121](#) 14-01-2026

Oplegging bestuursverbod bij verstek

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:15474](#) 24-12-2025

WHOA. Geen afkoelingsperiode, onder meer omdat liquiditeitsprognose niet klopt

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7344](#) 23-12-2025

Geturboliquideerde stichting heeft ingetrokken subsidie niet terugbetaald en wordt failliet verklaard

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7361](#) 27-02-2025

WHOA. Afwijzing verzoek afkoelingsperiode. Geen sprake van WHOA-toestand en rechtmatigheidsonderzoek door curator in het belang van de schuldeisers

Antillen

Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2026:8 20-01-2026

Bank moet tijdens faillissement betaalde bedragen afdragen aan de curator, ondanks late publicatie in Daily Herald en Landscourant

RECHTSPRAAK

Geturboliquideerde stichting heeft ingetrokken subsidie niet terugbetaald en wordt failliet verklaard

De rechtbank overweegt dat de Provincie een vordering heeft in verband met ingetrokken subsidie. De Provincie heeft aannemelijk gemaakt dat de stichting nog baten heeft, omdat betaling van ruim € 3.000 is aangeboden aan de stichting terwijl dit bedrag niet is betaald, onduidelijk is wat met de subsidie is gebeurd en de bestuurder mogelijk aansprakelijk kan worden gehouden in faillissement.

Op verzoek van de Provincie Fryslan verklaart de rechtbank de geturboliquideerde Stichting Moedige Dialoog failliet. De rechtbank overweegt dat de Provincie in september 2022 € 300.000 subsidie aan de stichting heeft verstrekt, waarvan € 240.000 als voorschot is uitbetaald. Vervolgens is de subsidie deels ingetrokken, waarna de Provincie uiteindelijk een vordering van bijna € 105.000 heeft op de stichting. De stichting heeft de vordering erkend en betaling van ruim € 3.000 aangeboden tegen finale kwijting, maar de Provincie heeft hier niet mee ingestemd.

De rechtbank overweegt dat is gebleken van het vorderingsrecht van de Provincie. Er is ook summierlijk gebleken dat de stichting baten heeft. De stichting heeft immers ruim € 3.000 aangeboden en onduidelijk is wat met dit bedrag en de te veel ontvangen subsidie is gedaan. Niet uitgesloten is dat de subsidie is aangewend voor andere doeleinden dan waarvoor de subsidie is verleend. Onjuist handelen van de bestuurder kan voor de boedel een bestuurdersaansprakelijkheidsvordering opleveren. De rechtbank spreekt het faillissement uit.

H.J. de Kloe, februari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7344

Zaaknummer: FT RK 25-1189

Rechters: G. Konings

Advocaten: A.S. van Wijk

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Verzet tegen faillietverklaring slaagt niet

De schulden overtreffen het actief. Daarnaast kan niet worden uitgesloten dat gelden die overgemaakt zijn naar de boedelrekening een criminele herkomst hebben. De rechtbank laat het faillissement in stand.

Een natuurlijk persoon heeft verzet ingesteld tegen zijn faillietverklaring. Naar zijn mening verkeert hij niet in de toestand dat hij heeft opgehouden te betalen, omdat vanaf zijn bankrekening gelden zijn overgemaakt naar de boedelrekening. De curator voert verweer en stelt dat de schuldenlast hoger is dan het actief. Daarnaast zit de schuldenaar in voorlopige hechtenis vanwege verdenking van betrokkenheid bij een aan drugs gerelateerd delict en heeft het OM drie vrachtwagens van het transportbedrijf van de schuldenaar in beslag genomen. De curator kan daarom niet uitsluiten dat de gelden die naar de boedelrekening zijn overgemaakt een criminele herkomst hebben. De rechtbank sluit zich hierbij aan en verklaart het verzet ongegrond.

H.J. de Kloe, februari 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 21-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:337

Zaaknummer: C/01/25/305 F

Rechters: S.C.E.F. Moulen Janssen

Advocaten: D.M. Lamers

Wetsartikelen: 8 Fw

RECHTSPRAAK

Bank moet tijdens faillissement betaalde bedragen afdragen aan de curator, ondanks late publicatie in Daily Herald en Landscourant

Het faillissement is pas ruim twee weken na de faillietverklaring gepubliceerd in de Daily Herald en de Landscourant. In de tussentijd heeft de Windward Island Bank tijdens faillissement betalingen verricht, kennelijk naar aanleiding van betalingsopdrachten die tijdens faillissement zijn gegeven. De bank moet een bedrag ter hoogte van de betaalde bedragen afdragen aan de curator.

De Windward Island Bank, een bank die is gevestigd op Sint Maarten, heeft na de faillietverklaring van AWG Architect Services N.V. ('AWG') betalingen uitgevoerd vanaf de bankrekening van AWG. De curator vordert deze betalingen terug. De bank meent dat de Nederlandse rechtspraak, op basis waarvan betalingsopdrachten die tijdens faillissement zijn gegeven en uitgevoerd niet aan de boedel kunnen worden tegengeworpen, niet op Sint Maarten van toepassing is omdat Sint Maarten geen faillissementsregister heeft. Het Gerecht is het daar niet mee eens, nu de griffier op grond van artikel 16 Fb een openbaar register zowel digitaal als fysiek bijhoudt. Hoewel het register niet online beschikbaar is, kan de griffier inzage geven in het register.

Opvallend is dat AWG op 21 oktober 2024 failliet is verklaard met benoeming van mr. Vriezen tot curator, maar pas op 31 oktober 2024 is contact opgenomen met mr. Vriezen. De curator heeft daarna contact met de failliet gehad over het al dan niet instellen van verzet en een uittreksel van het vonnis van faillietverklaring op 5 november 2024 ter publicatie aangeboden. Op 6 november 2024 is het faillissement gepubliceerd in de Daily Herald en op 8 november 2024 in de Landscourant. De bank voert aan dat zij om die reden de bedragen die tijdens faillissement van de rekening van AWG zijn overgeboekt niet aan de curator hoeft af te dragen, maar het Gerecht gaat daar niet in mee. De bank wordt veroordeeld tot betaling van USD 3.485 aan de curator.

H.J. de Kloe, februari 2026

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2026:8

Zaaknummer: SXM202500940

Rechters: L.J. Saarloos

Advocaten: H. Naas en J. Veen

Wetsartikelen: 16 Fb en 19 Fb

RECHTSPRAAK

Oplegging bestuursverbod bij verstek

De rechtbank veroordeelt een bestuurder tot betaling van het boedeltekort en legt een bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.

Een bv is failliet verklaard op verzoek van een bedrijfstakpensioenfonds. Voor meer dan € 200.000 zijn vorderingen ter verificatie ingediend, waaronder een preferente vordering van de Belastingdienst van € 178.000. De curator vordert een verklaring voor recht dat de bestuurder aansprakelijk is voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW en betaling van een voorschot van € 100.000. Ook vordert de curator oplegging van een bestuursverbod voor de duur van vijf jaar. De rechtbank wijst de vorderingen toe en overweegt dat het bestuursverbod pas ingaat als de veroordeling op grond van artikel 2:248 BW in kracht van gewijsde is gegaan. Omdat het gaat om een verstekvonnis, is het aan de curator om de rechtbank op de hoogte te houden van de relevante gebeurtenissen in het kader van de tenuitvoerlegging van het vonnis.

H.J. de Kloe, februari 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:121

Zaaknummer: C/08/335356 / HA ZA 25-214

Rechters: A.N. Neumann

Advocaten: P.E.M. Schol

Wetsartikelen: 2:248 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

CJIB is rechthebbende op het saldo van de kwaliteitsrekening van de deurwaarder

Rechtbank en hof oordeelden dat op grond van artikel 19 Gerechtsdeurwaarderswet het saldo toekomt aan degene ten behoeve van wie is geïncasseerd, in dit geval het CJIB als oorspronkelijke schuldeiser. De Hoge Raad bevestigt dit oordeel en verwerpt het cassatieberoep, omdat het saldo niet tot het vermogen van de deurwaarder of diens opdrachtgever behoort maar uitsluitend aan het CJIB toekomt.

Deurwaarderskantoor [A] B.V. verrichtte in opdracht van het CJIB incassowerkzaamheden. De geïnde bedragen werden eerst op de kwaliteitsrekening van [A] gestort. Omdat automatische incasso vanaf die rekening niet mogelijk was, maakte [A] – met instemming van het CJIB – het geld (na aftrek van kosten) over naar haar gewone rekening, vanwaar het CJIB automatisch incasseerde.

In 2017 droeg [A] haar incasso-opdrachten over aan Eendracht Gerechtsdeurwaarders & Credit Management B.V. ('Eendracht') die voortaan de incasso's voor het CJIB uitvoerde. Het CJIB wist van deze overdracht en stemde ermee in. De ontvangen bedragen werden op de kwaliteitsrekening van Eendracht gestort en daarna via de gewone rekening van [A] aan het CJIB overgemaakt, op dezelfde manier als voorheen.

Op 7 juli 2020 werd Eendracht failliet verklaard. Op haar kwaliteitsrekening stond toen €418.750,64, afkomstig van door CJIB-debiteuren betaalde bedragen. Een waarnemend deurwaarder werd benoemd om over die rekening te beschikken. Tijdens de procedure, op 8 juni 2022, ging ook [A] failliet. De curator van [A] droeg haar vermeende aanspraak op het saldo van de kwaliteitsrekening over aan Rexwinkel, die daarmee [A] in de lopende procedure opvolgde.

CJIB vordert in deze procedure dat voor recht wordt verklaard dat het CJIB rechthebbende is op het saldo op de kwaliteitsrekening van Eendracht ten bedrage van € 418.750,64 en

veroordeling van de curator te gehangen en te gedogen dat de waarnemend gerechtsdeurwaarder dat saldo aan het CJIB uitkeert. [A] (thans Rexwinkel) vordert in reconventie dat voor recht wordt verklaard dat zij de rechthebbende is op voornoemd saldo van € 418.750,64. Zowel rechtbank als hof oordeelt dat het CJIB rechthebbende is.

Het hof overwoog dat rechthebbenden op het saldo van de kwaliteitsrekening zijn diegenen ten behoeve van wie geldbedragen op die rekening zijn gestort; uit artikel 19 Gerechtsdeurwaarderswet (Gdw) volgt dat in dit geval het CJIB de rechthebbende is, aangezien de gelden zijn geïncasseerd bij schuldenaren van het CJIB en die alleen aan de deurwaarder voor het CJIB konden betalen. De beschermingsdoelstelling van artikel 19 Gdw brengt mee dat degene ten behoeve van wie wordt gestort de oorspronkelijke schuldeiser is, niet noodzakelijk de opdrachtgever van de incasserende deurwaarder. Het saldo behoort aldus uitsluitend aan het CJIB toe.

De Hoge Raad behandelt vervolgens het cassatiemiddel. Onderdeel 1, dat stelt dat [A] gerechtigd was betalingen van de kwaliteitsrekening te laten doen op grond van artikel 7:414 BW, wordt verworpen. Hetzelfde geldt voor onderdeel 2, dat klaagt dat het hof te veel gewicht heeft toegekend aan de hoedanigheid van de oorspronkelijke schuldeiser.

De Hoge Raad citeert artikel 19 Gdw en benadrukt dat de regeling derden beoogt te beschermen doordat het saldo niet tot het vermogen van de gerechtsdeurwaarder behoort. De opvatting dat rechthebbenden zijn 'diegenen ten behoeve van wie geldbedragen op die kwaliteitsrekening zijn gestort' wordt onderschreven. Ook derden — niet alleen opdrachtgevers — kunnen rechthebbende zijn indien een schuldenaar zijn schuld door storting op die rekening voldoet.

Zelfs indien [A] bij het uitbesteden aan Eendracht als middellijk vertegenwoordiger van het CJIB optrad, kon het hof oordelen dat het CJIB, en niet [A], rechthebbende is. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. De klachten falen.

De overige klachten leiden evenmin tot cassatie. De Hoge Raad past artikel 81 lid 1 RO toe. Uiteindelijk verwerpt de Hoge Raad het beroep, waarna de curator en Rexwinkel worden veroordeeld in de kosten van het cassatiegeding.

E. Ayerdem, februari 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:96

Zaaknummer: 24/03640

Rechters: H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, A.E.B. ter Heide, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: R.R. Verkerk en J.W.H. van Wijk

Wetsartikelen: 19 Gerechtsdeurwaarderswet

RECHTSPRAAK

Geen bescherming voor Sparkasse onder artikel 31 IVO bij na faillissement ontstane verbintenissen

Een schuldenaar opent tijdens zijn faillissement een rekening bij de Duitse bank Sparkasse. De curator vordert betaling van de bedragen die vanaf die rekening naar derden zijn overgemaakt. Sparkasse doet een beroep op artikel 31 IVO, maar het hof oordeelt dat dit artikel niet opgaat, omdat de betalingen niet zijn uitgevoerd ten gunste van de schuldenaar. Daarnaast volgt uit jurisprudentie van het Hof van Justitie dat alleen een beroep kan worden gedaan op artikel 31 IVO als de rechtshandeling naar Nederlands recht kan worden tegengeworpen aan de boedel. Dat is niet het geval, omdat de betalingsopdrachten tijdens faillissement zijn gegeven en artikel 52 lid 1 Fw alleen bescherming biedt voor het nakomen van verbintenissen die voor de faillietverklaring zijn ontstaan. Het hof laat het vonnis van de rechtbank, waarin is geoordeeld dat de bank de overgemaakte bedragen aan de curator moet afdragen, in stand.

In dit arrest van het Hof Arnhem-Leeuwarden draait het om een failliete ondernemer die, ruim twee jaar na zijn faillietverklaring, in Duitsland een nieuwe bankrekening opent en daar aanzienlijke geldstromen laat binnenkomen. De curator ontdekt dit pas later en vordert vervolgens dat Sparkasse zal worden veroordeeld tot betaling van € 70.251,73 met rente en kosten. De hoofdsom betreft het totaal van de opnames, betalingen en overschrijvingen vanaf de rekening van failliet bij Sparkasse, verminderd met de gestorneerde bedragen en het aan de boedel overgemaakte creditsaldo toen de rekening werd opgeheven.

De rechtbank in eerste aanleg wijst de vordering van de curator toe. Sparkasse gaat in hoger beroep en voert drie grieven aan. In deze samenvatting wordt ingegaan op de eerste grief. In de eerste plaats keert zij zich tegen het oordeel van de rechtbank dat de pinbetalingen en overschrijvingen die Sparkasse in opdracht van failliet heeft uitgevoerd niet onder het bereik

van artikel 31 van IVO vallen. Daarnaast klaagt zij over het oordeel dat de geldopnames wel onder de reikwijdte van dit artikel vallen, maar niet is toegelicht hoeveel geldopnames door failliet zijn gedaan.

Artikel 31 IVO (grief 1)

Sparkasse beroept zich op artikel 31 IVO en stelt dat geldopnames, pinbetalingen en overschrijvingen onder het bereik van dit artikel vallen. Volgens Sparkasse gaat het om verbintenissen die zij te goeder trouw heeft uitgevoerd zonder kennis van het faillissement. De curator betwist dit en stelt dat geen van deze transacties onder artikel 31 IVO valt.

Artikel 31 IVO beschermt partijen die, zonder kennis van een buitenlands faillissement, een verbintenis ten voordele van de schuldenaar uitvoeren die eigenlijk aan de curator had moeten worden verricht. Uit de considerans blijkt dat het uitsluitend gaat om betalingen aan de schuldenaar. Het Hof van Justitie heeft eerder geoordeeld dat betalingen die een bank uitvoert aan schuldeisers van de failliet niet onder deze bepaling vallen, omdat zij niet 'ten voordele van' de schuldenaar zijn. Dit betekent dat betalingen die in opdracht van failliet tijdens het faillissement aan zijn schuldeisers zijn verricht buiten het bereik van artikel 31 IVO vallen. Dat geldt ook als het daarbij gaat om de uitvoering van betalingsopdrachten van failliet door Sparkasse.

Op grond van jurisprudentie van het Hof van Justitie blijkt tot slot nog dat Sparkasse alleen bescherming kan krijgen op grond van artikel 31 IVO als de onderliggende rechtshandeling waaruit haar verbintenis tot uitbetaling voortvloeit naar Nederlands recht aan de faillissementsboedel kan worden tegengeworpen. Dat is hier niet het geval, want alle relevante handelingen (het openen van de rekening, de bijschrijvingen en de geldopnames) vonden ruim ná de faillietverklaring plaats. Artikel 52 lid 1 Fw beschermt alleen derden die, zonder kennis van het faillissement, een verbintenis nakomen die vóór faillissement is ontstaan. Dat is hier niet aan de orde. Omdat de verbintenissen waarop Sparkasse zich beroept pas na faillissement zijn ontstaan, kan zij geen beroep doen op artikel 31 IVO.

De bescherming geldt dus niet, en grief 1 faalt.

C.M.A. Knoben, februari 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:167

Zaaknummer: 200.342.748

Rechters: H.L. Wattel, D. Visser en R.J. van der Weijden

Advocaten: J.F. Schulte en N.J. Damstra

Wetsartikelen: 31 IVO en 52 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Afwijzing verzoek afkoelingsperiode. Geen sprake van WHOA-toestand en rechtmatigheidsonderzoek door curator in het belang van de schuldeisers

De rechtbank wijst het verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode af, omdat de WHOA-toestand zich hier niet voordoet en een rechtmatigheidsonderzoek door een faillissementscurator meer in het belang van de gezamenlijke schuldeisers is.

Inleiding

In de onderhavige WHOA-procedure behandelt de rechtbank Midden-Nederland een verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode. Verzoekster levert diensten aan huisartsen en ziekenhuizen. Na de coronapandemie is tussen verzoekster en de Belastingdienst een geschil ontstaan over de wijze waarop omzetbelasting is geheven. Om dergelijke geschillen in de toekomst te voorkomen, is de onderneming op 31 december 2024 overgedragen aan een stichting voor een nog nader vast te stellen reële koopprijs. Het WHOA-akkoord zou gefinancierd worden met de verkoopopbrengst.

Zienswijzen

De schuldeisers die een zienswijze hebben ingediend geven aan geen vertrouwen te hebben in de contractuele toezegging van de stichting dat een reële prijs zal worden betaald voor de activa. Het gebrek aan voortgang bij het vaststellen van de koopprijs geeft hun bovendien weinig vertrouwen in de toezegging dat binnen twee maanden een redelijk akkoord zal worden aangeboden. Daarnaast verwachten zij een vordering van de Belastingdienst wegens te weinig afgedragen omzetbelasting, terwijl verzoekster juist stelt een vordering op de fiscus te hebben.

Tot slot wijst een van de schuldeisers (tevens indirect aandeelhouder) op een mogelijk onrechtmatige dividenduitkering van ruim € 10 miljoen aan de middellijk

aandeelhouder/bestuurder van verzoekster. Deze schuldeiser/aandeelhouder was niet uitgenodigd voor de vergadering waarin dit besluit werd genomen.

Beoordeling

De rechtbank Midden-Nederland overweegt allereerst dat er geen sprake is van de zogeheten WHOA-toestand. Uit de overlegde financiële stukken is namelijk onvoldoende gebleken dat verzoekster tijdens de afkoelingsperiode aan haar lopende verplichtingen kan voldoen. Vervolgens concludeert de rechtbank in het kader van artikel 376 lid 4 sub b Fw dat een rechtmatigheidsonderzoek van een curator in een faillissementsscenario in het belang is van de gezamenlijke schuldeisers. De gang van zaken rond de activa-transactie, de dividenduitkering en het niet tijdig voldoen aan wettelijke verplichtingen omtrent de vaststelling en deponering van de jaarrekeningen over de jaren 2022 en 2023 zijn omstandigheden die tot dit oordeel hebben geleid.

E. Dogan, februari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7361

Zaaknummer: 25-137

Rechters: H.J. Idzenga, J.C.A.T. Frima en M. Aukema

Advocaten: P.C.M. Ouwens, R.T. Mets en J.M. Weijers

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Geen afkoelingsperiode, onder meer omdat liquiditeitsprognose niet klopt

Een ondernemer die een WHOA-akkoord voorbereidt, verzoekt een afkoelingsperiode van vier maanden en opheffing van een op zijn inkomensstromen gelegd beslag. De rechtbank wijst het verzoek af, omdat onvoldoende is onderbouwd dat het belang van de gezamenlijke schuldeisers met de verzochte afkoelingsperiode is gediend (art. 376 lid 4 Fw).

De ondernemer drijft zijn onderneming in de vorm van een eenmanszaak. Vanwege financiële problemen heeft hij een startverklaring gedeponneerd en de rechtbank verzocht om een afkoelingsperiode af te kondigen. Ook vraagt hij om opheffing van een door 'bedrijf 2' gelegd beslag op vorderingen die de ondernemer heeft of zal verkrijgen op zijn betaaldienstverlener. Ter onderbouwing heeft de ondernemer diverse financiële stukken overgelegd, waaronder een liquiditeitsprognose en een verklaring van een registeraccountant over de levensvatbaarheid van de onderneming.

Bedrijf 2, dat ook pandhouder is, verzet zich tegen dit verzoek. Volgens bedrijf 2 is de informatie die de ondernemer heeft aangeleverd onvolledig en onbetrouwbaar. Daarnaast blijkt volgens bedrijf 2 niet dat de eerder gepresenteerde prognose haalbaar is en evenmin dat sprake is van een levensvatbare onderneming.

De rechtbank zet in r.o. 4.6 het juridisch kader uiteen: artikel 376 lid 4 Fw behelst een belangenafweging, waarbij de gevolgen van voortzetting van de onderneming tijdens een afkoelingsperiode worden vergeleken met die tijdens een faillissementsscenario. Uitgangspunt daarbij is dat de schulden van de onderneming tijdens de afkoelingsperiode niet mogen oplopen zonder dat daar voldoende actief tegenover staat en dat de verhaalspositie van de gezamenlijke schuldeisers (dus) niet mag verslechteren.

De rechtbank oordeelt dat de ondernemer onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de ondernemer tijdens de afkoelingsperiode zijn lopende verplichtingen kan blijven nakomen.

De positieve uitkomsten in de liquiditeitsprognose zijn grotendeels gebaseerd op aannames van de ondernemer en worden onvoldoende onderbouwd met administratieve bescheiden. Ook de verklaring van de registeraccountant steunt op die aannames. Bovendien blijkt ter zitting dat de prognose in de eerste weken niet is gehaald en dat relevante posten niet zijn meegenomen, zoals omzetbelasting, kantoorhuur en kosten van rechtsbijstand. Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit dat het passief tijdens de afkoelingsperiode zal toenemen, zonder dat daar voldoende dekking tegenover staat. Daarnaast kan de rechtbank niet goed beoordelen of schuldeisers in faillissement daadwerkelijk slechter af zouden zijn, mede omdat de waardering van het onderpand niet objectief is onderbouwd. Tot slot overweegt de rechtbank dat het weinig vertrouwenwekkend is dat de ondernemer verklaart dat het conceptakkoord op een aantal punten, onder meer ten aanzien van MKB-crediteuren, naar beneden moet worden bijgesteld omdat met een aantal zaken geen rekening is gehouden.

De rechtbank wijst het verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode af.

M. Pinar, februari 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:15474

Zaaknummer: C15/371961 FT RK 25-922

Rechters: M.W. Koenis, M.D.E. Leppens en M. Aukema

Advocaten: K.A. Martijnse

Wetsartikelen: 376 Fw